

да остане при него цѣла нощъ и да му напомня за това че тя е по-умна отъ него.

Това бѣше дълга, безкрайна нощъ: навънъ се изви-ваше буря, а водата падаше въ дупката като рѣка. Бѣше много студено, а при това тъмно като въ гробъ. Отъ време на време на смока много му се искваше да изйде пчелата, и тя вѣрваше, че последната ѝ минута е настъпила. Никога, никога пчелата не би повѣр-вала, че може да има една толкова дълга, студена и ужасна нощъ. Тя си спомняше за топлитѣ нощи въ ко-шера и плачеше.

Когато слънцето изгрѣ, времето бѣше станало ху-баво и тя можеше да литне къмъ кошера — работа на нейнитѣ другарки. Пазачкитѣ я пустнаха да мине, безъ да ѝ кажатъ нѣщо, защото тѣ разбраха, че пчелата, която се завръщаше, не бѣше вече сжщата мързеливка, но една нова пчела, която за една нощъ бѣ добила единъ хубавъ урокъ отъ живота.

И това бѣше вѣрно. Отъ тоя мигъ никоя пчела не събираше толкова много медъ, както малката мързеливка. И когато дойдѣ есенъта, и когато тя трѣбваше да умре, тя можа да каже на младитѣ пчели, които я заоби-каляха:

— Не само умътъ ни, но и нашата дружна ра-бота е, която ни прави силни.

